

Konkluzja

W przyjętej przez siebie metodzie i podejściu badawczym, Patricia Villalobos Echeverria wykorzystała metodologię, którą Vytautas Michelkevicius, w swojej książce "Mapping Artistic Research: Towards Diagrammatic Knowing" (Vilnius Academy of Arts Press, 2018), określił jako "sztuka wizualna i vice versa". W koncepcie tym, praktyka artystyczna sama w sobie funkcjonuje jako podstawowa metoda badawcza, a jej celem jest zdobycie świeżych spostrzeżeń i wygenerowanie nowej wiedzy.

Powszechnie, w stosunkowo raczkującym obszarze badań artystycznych, metodologia ta uznawana jest za ryzykowną, głównie ze względu na ograniczone możliwości źródłowe umożliwiające ocenę ewentualnych rezultatów. Główna krytyka tej metody koncentruje się wokół stwierdzenia, że idiosynkratyczny proces indywidualnego artysty może nie pozwolić na kontynuowanie badań przez inną osobę, a uzyskane wyniki uzależnione są od głęboko subiektywnej interpretacji zdobytego doświadczenia, co utrudnia osiągnięcie tych samych wniosków badawczych.

W rozprawie Patricii Villalobos Echeverrii mamy do czynienia z wzorcowym przypadkiem, w którym podjęte ryzyko okazuje się owocnym. Otrzymane wyniki pokazują, że dzięki praktyce artystycznej można uzyskać cenne spostrzeżenia, a zdobyta wiedza może zostać wykorzystana do dalszych badań. Zdolność do analizowania i krytycznego badania własnej praktyki, przy symultanicznym przyjęciu roli obserwatora w badaniu interakcji między publicznością a dziełem, stała się kluczem do sukcesu tej pracy. Sukces ten można także częściowo przypisać doświadczeniu artystki w zakresie komunikacji z innymi artystami i studentami sztuki, jak i jej doświadczeniu w dziedzinie edukacji artystycznej. Jej wiedza pedagogiczna, o czym świadczą materiały dostarczone do niniejszej oceny, niezaprzeczalnie odgrywa kluczową rolę w jednoczesnym zachowaniu indywidualności i otwartości badań. Koniecznym jest podkreślenie, że tekst nigdy nie powinien być postrzegany jako jedyny substrat badań artystycznych, ale raczej jako tekstowy składnik rozprawy. Istotne jest uznanie, że akademicka tradycja przekazywania informacji za pomocą języka często nie jest w stanie oddać nieodłącznych, niewerbalnych elementów dzieła sztuki. Moja krytyka sugerująca, że tekst mógłby skorzystać na dalszej eksploracji zmieniających się paradygmatów wprowadzonych przez kodowaną matrycę, jest jednak kwestionowana przez moje poprzednie stwierdzenie.

Podsumowując, z całego serca przychylam się do nadania Patricii Villalobos Echeverrii stopnia doktora w dyscyplinie sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki.

Michael W. Schneider